

in brezštevilni božjepotniki se lepo in mirno zberó v velikih kolobarjih okrog „kabe“. Pred vhod „kabin“ se postavi „iman“, in kakor oni koleni vpogne, natanko tako jih vpogne vsa zorana množica. Ves silni prostor pa je razsvetljen s premnogimi svetilkami.

Kdor gré na božjo pot v Meko, obiše navadno še več bližnjih in daljnih svetišč okrog Meke, vzlasti malo kapelo v Omrahu blizu Meke. Kdor se nameni v omejeno kapelo, stopi poprej k brivcu, da mu med zapovedanimi molitvami ostriže lase.

Ali še več je vredno, če gré božjepotnik na goro Arafat. Če je namreč obmolil vse zapovedane molitve v veliki mošaji, če je črni kamen poljubil in zemzemove vode se napil, vendar ne sme reči, da je „hadži“, če ni bil na gori Arafat. Na tej gori je Adam Evo našel po dolgi ločitvi, tako trdi prastara pravljica. Po 50.000 do 70.000 božjepotnikov se vzdigne iz Meke in gredó na Arafat. Spredaj stopate dve kameli, oni isti, ki ste bili došli na čelu velike sirske karavane. Vsaka nosi na grbu stožkasto, s svilo, vezenino in nojevimi peresi olupšano leso (odrdček), v kateri leži molitvenik in črna knjiga. Karavano spremlja „katib“ ali pridigar. Na dragoceno opravljeni kameli prijezdi na Arafat, in s kamele doli pridiguje zbrani množici, ter jo s tem spominja, da je tudi Muhamed rad tako pridigoval. Nazaj gredé obišejo božjepotniki dolino Muna, kjer stojé trije stebri v spomin, da je na teh treh mestih Abraham vsak pot zalučil po sedem kamnov za hudičem in ga tako zapodil, ko ga je hotel zmotiti. Tudi božjepotniki morajo zalučiti po sedem kamnov pri vsakem stebru; potem pokoljejo za žrtve odmenjene živali. Kedar se karavana vrača v Meko, pozdravlja jo vse z radostnim vikom in krikom, z godbo in petjem, ali poprej se ne razide, dokler pride do „svete kabe“, kjer obmoli še neke molitve.

O tem času mrgoli božjepotnikov v Meki, in zato se tu razvija tudi velikanska trgovina. Kedar pa je vse opravljeno, zberó se božjepotniki ob odločenem času in na odločenih prostorih, in vrne se navadno vsak s svojo karavano. Mnogo kamel je med tem poginilo, in ležé sem ter tje okolo mesta, pa ne da bi jih zagrebli, in to napravlja hud smrad. Tudi mnogi božjepotniki so poostali; eni so pomrli, eni opešali ali oboleli, in ne morejo domu. Žalostni poležejo okolo „svete kabe“, da bi gledajoč to svetišče ali ozdraveli ali umrli.

Politične stvari.

Po volitvah za državni zbor.

Razun peterih poslanstev, za katere se bodo volitve morale ponoviti še pred shodom državnega zbora, dognane so nove volitve in valovi političnega nasprotja polegavajo se uže deloma, deloma pa se nasprotje nastalo o volilni borbi ohrani med osebami, med nastalimi strankami za dalj časa.

V obče je dosedanja večina državnega zbora pridobila krog 17 glasov, za ravno to število oslabiljena je v prvi vrsti levica državnega zbora. Ako je toraj do sedaj desnica poprek zmagovala za 10 glasov, zmagovati bo mogla v prihodnje poprek za 30 glasov v onih vprašanjih, katera se po pravici ali pa tudi samo po volji opozicije morajo prištevati političnim. — Levica zgubila je, ako se oziramo na njo kot celetno združeno v en klub, zgubila pa je še mnogo več. Ker odpadlo je od nje razun onih okrajev, kateri so si sedaj zbrali poslance pristaše desnice, še celo vrsto družih elementov, ki bodo hodili svoja pota. Sem spadajo najprej vsi Veliko-Nemci po kopitu Plener-Pikert-Knotzovem, katerih število bi znalo

znašati 15—20, dalje so demokratje, med temi posebno novoizvoljenci dunajski, dalje protisemiti in pa divjaki raznih vrst, med temi izrekoma Lienbacher in Zallinger. — Kako se bodo novi poslanci vstopili v novi zbornici po strankah, to se sedaj še ne dá dokončno presoditi. Odločevalno bo pri tem v prvi vrsti, ali bo levičarskim kolovodjem mogoče zabraniti, kar si prizadevajo, da bi tudi Velikonemci ostali združeni z drugimi levičarji v enem klubu, ali ne, sicer pa to tudi za stališče dotičnikov ne bo odločevalo, ker proti vladi in proti desnici bodo zmiraj vsi edini. Drugače je to pri onih poslancih, ki so uže sedaj spadali k Coroninjevemu klubu ali pri onih, ki se morajo v obče prištevati tako imenovani srednji stranki, to je oni stranki, katera v važnejših državnih vprašanjih glasuje za vlado, sicer pa večinoma desnici nasprotuje. — „Wiener Allg. Ztg.“, glasilo tako imenovane srednje stranke, uvrstuje poslance po tem, kateri stranki ali nasprotni, srednji ali desnici bodo spadali, tako-le po posameznih deželah in po vrstah volilnih skupin.

	Nasprot-nikov	Srednje stranke	Desni-čarjev	skupaj
Nižeavstrijska	33	3	1	37
Gornjeavstrijska	7	—	10	17
Šolnograška	2	—	3	5
Štajarska	16	—	7	23
Koroška	8	—	1	9
Kranjska	1	1	8	10
Primorska	—	8	4	12
Tirolska in Predarelska	3	3	15	21
Česka	35	1	56	92
Moravska	20	4	12	36
Šleska	9	—	1	10
Galicija	1	2	60	63
Bukovina	3	—	6	9
Dalmacija	—	—	9	9
skupaj	138	22	193	353

To je za desnico nekoliko pristranska sodba „W. Allg. Ztg.“, pri kateri bi mi Lienbacherja in Zallingerja nikakor ne mogli prištevati pristašem desničarjem.

Zabavne stvari.

Kako se je „bore“-krajcarju po svetu godilo.

Bil je krajcar, ki je silno daleč po svetu prišel. Kakor vsako reč pod solncem, došla je tudi njega starost; oslepil je in neozdravljivo ohromel. Pa tudi na duhu je obolel, in ljudi se je bal, za kar je imel zadosti vzrokov. Mnogo se je okoli potikal, veselja je pa le malo užival; časti ga je samo jedenkrat nekaj doletelo. Kamor je prišel, vstopil je lepo tiho in brez šundra in vendar so ga skoraj povsod zopet venkaj metali. Najbolje ga je pa jezilo, da so ga povsod, veliko in malo, staro in mlado le z „bore“-krajcarjem obkladali.

Uže najnežnejo mladost zagrenili so mu s to besedo. Na novega leta nekdanj — uže zdavnej je bilo, ko jo je prvič slišal; preveč je bil pa še neizkušen, da bi bil njen poniževalen pomen takoj razumel. Nekoliko poprej skočil je bil iz c. kr. državnega kovišča tako čeden in zlikan, da se je same radosti kar svetil.

Ravno tisto jutro je pa Dragoslavček očetu in materi tako lepo srečo vošil, da sta se ta dva neizrečeno ginjena objela, na kar so oče potem deset čisto novih dvojač našteli, taiste v nov mošnjiček spravili in so vse skupaj Dragoslavčku v roke stisnili, češ, da bo vedel,

kako ga imajo radi. „Na, da boš tudi od mene kaj imel“ — pravijo mati in mu čisto nov krajcar dajo. Dragoslavček je bežal, kakor bi bil imel žolje, z mošnjičkom in krajcarjem k družini, kjer jim je ves presrečen svoje zaklade razkazoval. „Da, da prav lep je res, vsak pravi in potem pa še pristavi, ko bi le „bore“ krajcar ne bil!“ Ker so vsi tako govorili, jel je Dragoslavček premišljevati o „bore“ krajcarji ter ga je malomarno med svitle dvojače zaprl.

„Lepa družina, to!“ misli si krajcar, ko med svitle dvojače pade. „Dobro jutro vam vošim“, pozdravi, ko se je prve sramežljivosti znebil. „Mraz je zunaj“ še pristavi, da bi bil pogovor spodobno pričel, kajti rad bi se bil z elegantnimi dvojačami takoj spoprijaznil. Ali kako je naletel! „Čegav je pa ta-le?“ vpraša jedna drugo, tretja ga pa čez ramo pogleda in pravi: „Če vas zebe, bi bili uže lahko ostali, kjer ste bili; pri nas se ne bode otreli, kajti me se ne moremo z vami pečati, ker bi se ogulile ob vas. Če še ne veste, vam pa sedaj povem, da smo „od stanú“ hvala Bogu, vi ste pa plebejec, kajti „bore“-krajcar ste! Nas ljudje v hranilčke spravljajo, kdo se pa za vas zmeni, ha?“

V hranilčke?! Bože moj, kako se je krajcarju ta beseda v srce zarezala, kjer mu je kali založila, kali za slavo-hlepnost in ponosno nado. Več ni imel časa premišljevati, kajti Dragoslavček je mošnjiček premikastil, da so dvojače s krajcarjem vred zazvenčale, potem ga je vtaknil v žep in je šel s svojo Ančko na sprehod.

Rekel je, da sedaj, ko je kar h krati do tolišnjega premoženja prišel, si mora kaj kupiti; ona se je pa njegovim nazorom odločno upirala. Naposled prišlo je do kompromisa. „Le za ta „bore“ krajcar!“ prosil je Dragoslavček; „no, naj uže bo!“ pristavila je ona.

Vstopila sta v specerijsko štacuno. Komis se je Dragoslavčku skoraj da odkril in mu je poln „škar-nicelj“ oslajenega sadja dal. Takoj na to pometel je pa jako elegantno krajcar v miznico. Hej, kolika je bila ondi uže družina, večinoma njegove enakosti. Hitro ji je jel svojo žalost razkladati, ki ga je uže v nežni mladosti zadela. „No, le počakaj, to še ni nič“, odgovori debel in povaljan, ves zamazan štirec, ki je po šnopsu smrdel, „le počakaj, da boš nekoliko stareji, potem boš še le zvedel, kaj je svet. Le tedaj nas obraja, kedar nas nima!“

Tega pa krajcar kar verjeti ni mogel.

Rudeča in zatečena roka komijeva med-nje seže ter je poleg več družih tudi „bore“-krajcar prijela. Prišla je bila namreč deklica po četrto funta sira in komij ji je dal iz goldinarja venkaj.

„Ah, tistega-le prosim“, vskliknila je, novi krajcar vgladavši. Doma ga je pokazala materi rekše: „Mati, spravila ga bom, ker je tako lep.“

Poiskala si je papirno škatljico. V taisti je bil shranjen uže srebern bogec in par uhanov, v katerih so se česki briljanti bliskali. V to družino položila je krajcar.

„No, si misli krajcar, to sicer še ni noben hranilček, vendar pa je jako prijetno bivališče.“ Mati je pa z nekim britko-sladkim nasmehom djala: „Prav lepo je to, da štediš, dete moje; toda če boš pri bore-krajcarjih začenjalo, se bo še prav veliko Ljubljance uteklo, preden bo najinega stradanja konec.“

(Konec prihodnjič.)

Naši dopisi.

Iz Gorice 15. junija. (Izv. dop.) Zadnje „Novice“ so uže poročale, da je bil na Goriškem za veliko posestvo izvoljen knez Egon Hohenlohe, proti kateremu sta

se borila brezuspešno kandidata polit. društva „Unione“ grof Pace in pa kandidat slovenske in laške konservativne stranke grof Sigm. Attems. Med poslednjim in knezom Hohenlohe-tom je bilo prišlo do ožje volitve, pri kateri je dobil Hohenlohe 167, grof Attems pa 113 glasov. „Soča“ je izvrstno popisala vse spletke, ki so se vršile na korist konečnega zmagovalca. Predsedništvo „Unione“ je povdarjalo in tik pred volitvijo objavljalo v svojem glasilu „Corriere“, kako da je ono za pravico in sporazumljenje obeh narodnosti, ter je vabilo Slovence, naj bi na podstavi teh načel volili laškega kandidata. Koliko vere je dajati takim vabilom in vabam, razvidno je bilo celó iz iste številke onega lista, ki je na vso moč pisal proti Nabergerju na Tržaškem. Ko je prišlo do ožje volitve, pa je stopil knez Hohenlohe **zadnji trenotek** med „Unioniste“ ter razvil svoj program, v katerem naravnost trdi, da je „neprijatelj Slovencev“ in da se bo prenapetim težnjam slovanskim z vso močjo upiral v državnem zboru, češ, da s federalističnimi tendencijami se dela v pogubo države. Grof Attems pa je naravnost povdarjal pismeno, da hoče enakomerno potegovati se za obe narodnosti, torej prav v zmislu programa, kateri je z **besedami** objavila „Unione“ pri svoji ustanovitvi. Da bi se Lahoni izrezali, so sklenili zadnji trenotek ne glasovati kot društvo, ampak kot pojedinci! In rešili so tako svojo „čast“ in doslednost v sovraštvu proti Slovincem. Najhujše je pa to, da je Hohenlohe slovenskega kandidata premagal edino s pomočjo — slovenskih glasov. Okolo 30 Slovencev, med katerimi so največji slovenski bogatini na Goriškem, je glasovalo za Hohenlohetu, tedaj za slovenskega neprijatelja! Med temi „zavednimi in rodoljubnimi bogatini“ ni še celó brez takih, ki so deželni poslanci! Sicer pa so se slovenski posestniki vedli odlično in je moralna zmaga v resnici na slovenski strani, v tem, ko se celó o podkupovanju govori v nasprotnem taborju. Tudi ni bilo knežje v poslednjem momentu zmago pridobivati si z razglaševanjem sovraštva nasproti Slovincem! Da se taki kandidati podpirajo od vladne strani za „dobe sporazumljenja“, bi bilo pa tudi čudno, ko bi Taaffejeva vlada ne imela tu in drugod mnogo čudnega tudi v drugih ozirih. Pa kaj hočemo, saj mi imamo tržaško in ne dunajske vlade; tržaška pa ima najboljše pomagalice na Goriškem v tukajšnjih nemških fabrikantih, ki se ravna po geslu: Duobus litigantibus tertius gaudet! Taka je pri nas!

Iz Ljubljane. (Od naših volitev za državni zbor) zmiraj še ne more k pokoju priti ona dolenskih mest. Razpravlja se sedaj vprašanje, je li postavna ali nepostavna. — Stvarne razprave tega vprašanja so gotovo koristne, čeravno se po vsem strinjamo z besedami centralnega volilnega odbora, „da bode konečno rešil to vprašanje državni zbor.“ — Stvarno je vprašanje samo za našo deželo rešeno v postavi, katero je veljavno tolmačil deželni zbor in politične oblasti. Vprašanje pa se rešuje soglasno s postavo tudi po naravnem čutji enakosti pravice. To čutje pa se gotovo žali, ako vaščani, katerim postava dovoljuje voliti lastne zastopnike v posredni volitvi, volijo neposredno poslanca mest in trgov. Izjemoma moglo bi se tako ravnanje postavno zagovarjati, ako bi se tako ravnalo pri vseh mestih in trgih vse kranjske dežele. Vsakdo pa čuti, da se krivica dela meščanskim volilcem, ako celó v tisti volilni skupini samo z enim mestom volijo vaščani, v vseh družih mestih ravno tiste skupine pa so izključeni z mestno občino združeni vaščani. Krivica postaja se ve da dejansko občutljiva, ako bi se hotelo pripu-

bo ponovila in ni dvomiti, da si Gorenjci zberó trdnega in skušenega zastopnika.

Tako se bo gotovo skupina slovenskih poslancev večinoma stara garda kmalu zopet sklenila v enako soglasno celoto, kakoršna je delovala minulih 6 let — se ve da pod pogojem discipline, katera edina tudi manjšim skupinam daje poročstvo za povoljne vspehe.

Kdor bi hotel na svojo roko politikovati, kakor se je to žalibog godilo uže pri dveh volitvah v naši deželi, in kdor bi sebe gledal bolj, kakor stvar, za katero delati je poslanec dolžnost, za tacega ni prostora med slovenskimi poslanci.

Gledé zastopništva imeli bodo državni poslanci delati skupno z vso slovensko stranko na to, da dobimo še tri slovenske poslance za koroške kmetijske občine, dva za južno-štajarska mesta, dva v kranjskem vélikem posestvu, Slovenca za goriška mesta in tamošnjo veliko posestvo, vsaj še enega zastopnika iz tržaškega mesta in še dva iz Istre. — V izgled vzemimo si Dalmatinsko, ona nam tudi pot kaže, po katerem to dosežemo najhitreje, toraj na delo!

O izidu poslednje volitve v državni zbor o volitvi velikega posestva v Dalmaciji dodati imamo, da je izvoljen z večino 17 glasov z 215 glasovi proti 198 dosedanji narodni poslanec Conte Borelli. Protikandidat njegov bil je baron Lapenna, senatski predsednik pri najvišem sodnem dvoru, privrženec tamošnje lahonske stranke in zagrizen nasprotnik Taafejeve vlade. Prej propadel je Lapenna uže v eni dalmatinskih mestnih skupin.

Na Dunaji je bilo znano uže ob času, ko še stari državni zbor razpuščen ni bil, da si je Lapenna vzel dalji odpust in šel v Dalmacijo agitirat za-se zvest si gotove zmage. Govorilo se je celó, da se je uže tedaj ponašal, da gotovo prekucne Taafejevo vlado in potem sam prevzame v roke državno krmilo. Imenovale so se tudi svote, katere je baje hotel obrniti za svojo izvolitev, in izid volitev priča, da je v resnici napel za-se vse sile, končno pa vendar propadel za 17 glasov.

Zanimive reči čujejo se tudi o prizadevanji tako imenovanega konservativca Lienbacherja. Ko je v solnograških mestih propadel s kandidaturo bivšega ministra Bacha, hotel ga je spraviti pri tamošnjem velkem posestvu na mesto dr. Fux-a, ker so se mu pa odločno uprli tamošnji véliki posestniki in ravno tako tudi bivši poslanec Fux, nastala je med njimi taka zamera, da bo po teh dogodbah Lienbacher ostal popolnoma osamljen, ker zapustila ga bodeta tudi še oba konservativna solnograška poslanca. Kmet Neumajer je uže vlani zapuščal Lienbacherja in pri najbolj odločilnih političnih vprašanjih glasoval z desnico proti Lienbacherju. Po teh dogodbah pa bodeta skoraj gotovo oba imenovana pristopila k enem desniških klubov.

Po vsem tem pa se bo Lienbacherju godilo, kakor vsem onim, katere pri delovanji sebičnost vodi in ne skrb za občni blagor. — Sedanje volitve in pa ves političen položaj pa najbolj značijo volitve gornje-avstrijskih mest, kjer sta liberalca Gross in Wikhof prodrli proti ministroma Falkenhaynu in Pinotu. — Godile so se pri teh volitvah baje take nerednosti na korist liberalcema, da se bodo morebiti ovrgele. Zmaga liberalcev pa se stavi po vsem na račun c. k. političnih uradnikov. Okrajni glavarji delali so na vse moči proti ministroma, ko pa se je na dan volitve kazalo, da imata ministra vendar še večino, odlašalo se je v glavnem volilnem okraju s sklepom glasovanja toliko časa, da so se skupaj zoobnali tudi še zadnji liberalci, in ti bili so zopet c. kr. uradniki, ki so tako srečno dosegli svoj namen, vreči dva c. k. ministra sedanje vlade v najbolj konservativni nemški deželi.

Ako se s temi dogodbami primerja ono, kar so storili v podporo sedanje vlade višji in nižji uradniki na Štajarskem, Koroškem, Primorskem, pritrditi moramo onim tožbam, ki so se čule vnovič pri volitvah, da se pri sedanji vladi pogreša ono povsod potrebno soglasje vladanja, pri kateri ves organizem državne uprave služi tisti sistemi, enemu namenu, za blagor države. — Naglašalo se je zopet sedaj, da ministerstvo notranjih zadev nima ministra, kateri bi imel čas in voljo, svoje uradnike spraviti v soglasje v sedanjo vlado.

Očividna potreba, da se ministerstvo notranjih zadev namesti z odločnim pristašem sedanje državnozbornske večine, rodila je tudi govorico, da se ima poklicati na to mesto odličen politik izmed poslanških krogov.

Morebiti da propad dveh ministrov, prouzročen po c. k. uradnikih, pripomore do tega, da se namesti dolgo pogrešani minister notranjih zadev, ministerstvo nauka pa tudi izroči možu, kateremu bo prihodnji desnici državnega zbora mogoče zaupati povoljno rešitev svojih najsvetejših teženj.

Kot posebnost teh volitev imamo končno zabeležiti še izvolitev ministra Conrada v bukovinskih kmetijskih občinah, katerih drugi mandat je minister Pino odklonil. — Bukovinci, ki so svoj čas poslali v zbornico glasovitega Ofenheima, so gotovo veliki politiki(?). Pino ali Conrad, to jim je vse eno. Upamo, da baron Conrad vsaj na ministerski klopi ne bo rabil bukovinskega zaupanja. Tako izkušen in zaslužen politik bi gotovo uže zdavnej zaslužil sedeti v gosposki zbornici.

Z bukovinsko to volitvijo izvršena je prva namestilna volitev, druga na mestu odstopivšega Schöffelna v dunajskih pokrajnih vaščanskih mestih Hitzing itd. vršiti se ima dne 28. junija in potem ostanejo za sedaj še 3 nadomestilne volitve, namreč dve na Českem in ena na Kranjskem in potem bo konec volilne borbe, s katero se Slovenci na Kranjskem po eni strani smemo ponašati, po drugi strani pa jo ravno tako globoko obžalovati, ker nam končni sklep računa kaže odločno zgubo.

Slovstvo.

* Nova knjižica z naslovom: „Führer durch Krain und die Landeshauptstadt Laibach von Peter v. Radics, Laibach 1885. Verlag von J. Giontini“, 84 strani obsegajoča, doposlala se nam je na ogled. Knjižica je tiskana v ročni šestnajsterki je po vsem pripraven kažipot za ptujce, ki hočejo ogledati zanimivosti naše dežele. V podobah kaže nam Ljubljano (tudi poseben obris mesta), v posebnih podobah pa še št. Jakobski nasip, Francov Breg s frančiškansko cerkvijo in pa grad pod Turnom (Tivoli); dalje Blejsko jezero s Stolum, slap Radovne, bohinjsko jezero, slap Savice, oba belopeška jezera. Krajnim popisom dodane so zgodovinske črtice in krajnim neškim imenom dodana so tudi domača slovenska imena. — Knjižica, ki je na prodaj pri knjigo-tržcu J. Giontiniju, bo dobro došla potujočim po kranjski deželi.

Zabavne stvari.

Kako se je „bore“-krajcarju po svetu godilo.

(Konec.)

Deklica je kmalu veselje do prihranjenega krajcarja zgubila, ker ji je njena mati, ki je bila prava mati, dan

na dan prigovarjala, da če hočete stradanju vteči, mora hčerka vse drugače začeti, kakor pri krajcarjih hraniti; dalje, ker ji je hišni gospodar, ki je bil pri volji za njo vsakojake stroške plačati, če se hoče izobražiti za umeteljnico, večkrat na dan na ušesa trobil, da si mora to in ono, kar so ji v šoli pravili, iz ušes izbiti, če noče svoje sreče zapraviti. Nekaj vročih solzá zdrsnilo ji je pač po licih in na škatljico. Potem pa je poklicala nekega dne hišnikovo Maričko.

„Marička!“ — dejala ji je — „tu imaš nekaj, kar moraš prav dobro spraviti, da veš, prav dobro. Jaz ti nekaj dam za spomin.“

Marička je pregledavala vsebino v škatljici in je bila zadovoljna z njo. „Kaj bi le s tem bore-krajcarjem začela“ — pravi. „Lej, pravi mu, če imam tebe, nimam nič; če te pa izdam, pa za-te kaj dobim.“ In res, dobila je nekaj za-nj: polno perišče suhih hrušek pri branjevcu, da se jih je kar preobjedla.

Krajcarju se je pa sedaj še le pravo nemirno življenje pričelo. Ahasver, večni popotnik, je bil še srečen v primeri z njim, tako so ga podajali iz kraja v kraj. Ni ga imel pokoja razun uže pozno v noč ali pa zjutraj zgodaj, in če ga je le nekaj ur počitka doletelo, kaj mislite, kje ga je našel? V kaki umazani miznici ali pa v katerem oguljenem mošnjičku. Romal je po svetu, končno ga je pa vendar-le osoda zopet v Ljubljano zanesla.

Nekega dne ga je pa naključje vrglo v košek, ki je bil na trg namenjen. Z gospó je šel. Srečal ju je berač in gosa se je krajcarja znebila.

„Danes, pa danes“, godrnjal je berač sam saboj, ko je čez nekoliko časa gotovino v svojem žepu preštel, hajd k Justinu na Breg. „Ta kratkega“ si je privoščil, kakor božja mavrica vode. Ko je mislil, da bi ga za njegovo premoženje uže zadosti bilo, seže v žep in s ponosom, ki bi bil vsakemu mesarju na čast, drobiž po mizi vrže. Bore-krajcar se je šestkrat okoli in okoli zavrtil, potem pa predrzno z mize poskočil.

„Pusti ga“, pravi Justin, „naj bo za metlo; za bore-krajcar res ni vredno, da bi človek po tleh brskal.“

Drugo jutro segla je dekla v kot po metlo, s katero je kake dvakrat po tleh potegnila in kar je nabrala brez vsakojakih ceremonij venkaj vrgla. Med smetmi je bil tudi krajcar. Precej glasno je zacvenketal, ko je po tlaku tri ali štiri kolesa prevrnil, potem je pa obležal.

Nikdo ga ni pogledal. Ljudje so po njem hodili, konji so ga bili s podkovami in kola so čezenj drdrala v blato gazivši zavrženca.

„Konec me bo“, mislil si je krajcar, „in pa še na kakošen način!“ Toda krajcar se ne dá tako hitro vgnati. Blato se je jelo sušiti in prah se je naredil. Veter je potegnil in krajcar se je svoje nepovoljne odeje znebil.

Ob tistem času vriščala je po cesti bosonoga druhal brezskrbne mladosti: „Viž-ga“, vsklikne eden izmed nje in krajcar pobere.

„Krajcarček“, nadaljuje deček ter ga sè slino lepo umiva, „kako je zdelan!“ — Krajcar si je pa mislil: „Ta fant ima glavo na pravem mestu, ker me spoštuje, iz tega bo kedaj še kaj! Če sedaj ne pridem v hranilček, ga pa res nikdar ne bom od znotraj videl!“

„Kaj hočemo ž njim“, obrne se srečni deček s krajcarjem do svojih tovarišev?

„Zabijmo ga, zabijmo.“ Ta, ki je to nasvetoval, je bil najmočnejši med njimi.

„Haló po melisne jagode“ In druhal jo je vdrla do slaščičarja ob mostu.

Ko se je stemnilo in so se iz rotovža večerni tekalci z dolgimi drogovi na ramah po mestu vsuli in v

svetilnice dregati jeli, s čemur so jih ponočnim sprehalcem vidljive delali, vstopil je človek v slaščičarijo, ki je bil jako odločen videti. Težko je bilo vganiti na prvi pogled, ali je prišel prosit ali po sili jemat. Mlada gospá je takoj uganila, da bi bil za prvo kakor za drugo sposoben ter je hitro posegla v miznico; tako je bil naš krajcar, še preden se je sladkega duha navzeti mogel, uže zopet na ulicah.

Mož ga ondi pri luči pogleda. „No, s taboj ne morem ravno Bog zna kako daleč“, pravi mož, takoj pa dostavi z britko ironijo: „morda pa vendar-le prav daleč!“ Dalje je taval in dež je začel iti. Ljudje so mimo njega hiteli. Kedo se le za capina zmeni, kedo le čuti, če reveža zebe? Počasi je šel. Do sv. Jakoba mostu dospevši se vstavi. Dolgo je čakal in do kože je bil uže premočen. „Sedaj se mi pa uže preneumno zdi“, mrmra sam s saboj, ko je pri sv. Jakobu enajst bila. „Addio mondo!“ pravi mož, ter ograjo pri mostu preskoči. Na vodi se je čul plosk, potem nekoliko grgranja, na kar je pa zopet vse utihnilo.

Nekoliko dni pozneje vrgla je Ljubljana na Kodeljevem mrliča na suho; med grmovjem je obvisel. Komisija je prišla in je točno popisala, kar je našla.

„Pa še tega zapišite“ — pravi sodnik zapisnikarju, kedar so krajcar v žepu vtopljenčevem našli.

„Koliko komedij zarad bóre-krajcarja!“ — mrmral je pisar sam za-se. Krajcar je prišel k cesarskim depozitam, kjer je obležal. Odkar so ga iz vode dobili, ni bil nič več vesel, kajti poleg čmernosti polastil se ga je tudi še zeleni volk, kakor bi bil uže, kdo zna kák veteran.

Časa in miru je imel na ostajanje, zato se je filozofije poprijel; nikdo ga ne moti, kakor le tu pa tam na vsake svete čase kako skontrovanje. Takrat mu pa France, Tone, Tine ali pa Jaka „kosti prerahlja.“

(Po T. T. podomačil Bedének.)

Naši dopisi.

Z Dunaja 20. jun. — Nekdanja „združena levica“ državnega zbora, katera je najmanj 40 glasov slabeja, kakor v zadnjem državnem zboru, začela se je gibati. Iz severno-českých pokrajin prišli so deloma novi, nemško-narodni zastopniki, deloma pa so se maloveljavni dosednji zastopniki udali pritisku Knotz-Pikertove stranke in so se odločili zapustiti svoj dosednji klub. Kolovodje bivše združene levice videli so one priprave za odcepljenje nemškega kluba, čutili so v tem nevarnost svojega oslavljenja in zato so si tudi prizadevali odvrniti pretečo nevarnost. V ta namen sklican je za jutri shod zaupnikov izmed vseh vrst opozicije, da bi se dogovorili o taki osnovi opozicije, katera bi vendar še prikrivala neizogibni razpor med levičarji.

Pa videti je, da je vse prizadevanje leviških matorjev zastonj. Za nemški klub delajo nekateri vročokrvni levičarji uže zdavnej, po njem ugodnem izidu zadnji volitev pa se jih je veliko število deloma uže volilcem zavezalo, deloma pa mislijo, da volilcem svojim s tem vstrezajo, ako se odločno potegnejo za poseben „nemški klub“. In tako so se razgovori prihodnjih udov nemškega kluba pričeli uže včeraj, in se nadaljujejo te dni. — Pa po prvem razgovoru je uže gotovo, da osnovo posebnega nemškega kluba hočejo sledeči poslanci: Ausserer, Bareuther, Bendel, Boos-Waldek, Foregger, Fuss, Kinderman, Kirschner, Knotz, Kraus, Krzepek, Meissler, Pernerstorfer, Pickert, Prade, Roser, Sigmund, Steiner, Steinwender, Stiebitz, Strache, Svoboda, Weitlof, tedaj zdaj uže skupaj 23 poslancev.